

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. maja 1889.

Leto XIX.

Molitev.

j, mati, ti se me usmili,
Nebes Kraljica in zemljé
Pomózi mi v obupnej sili,
Ki streti mi pretí sréc.

Ti vodi me po poti pravi,
Najlepša zvezda vrh nebá,
Ti váruj v vsakej me skušnjavi,
Da ne odpadem od Bogá.

Ti manjšaj, lajšaj bolečine,
Odvzemi meni jad srcá,
Pripelji me iz solz dolíne
Na dom veselja večnega.

J. G. Obloški.

Čudna podoknica.

akor so skopuhom prošnje neprijetne, ker raje vzprejemajo nego dajejo, takó so radodarnim prošnje prijetne, ker radi dajejo, kolikor in kadar morejo.

To resnico nam potrjuje dogodka iz življenja pobožne Marjete, nadvojvodinje avstrijske, žene španjskega kralja Filipa III. Ta plemenita gospa je bila izvanredno usmiljena do siromakov in največje veselje jej je bilo, pomagati ubožnim ljudem. Nekoč je dobrotljiva kraljica zbolela. Lotila se je je neka otožnost. Vse jej je bilo neprijetno in nadležno ter ni hotela z nikomur

občevati; sedela je v sobi ter premišljevala to in óno. Nihče ni vedel, kaj je kraljici in tudi si nihče ni upal vprašati jo, zakaj da žaluje. Jeden njenih dvornikov, grof Luca, ki je dobro poznal njeno usmiljeno srce, izmislil si je pa nekaj posebnega, s čimur je hotel kraljičino žalost pregnati in kraljico zopet razveseliti.

Pred godom svitle kraljice izprosil si je bil dovoljenje, da jej sme za god prirediti veliko serenado ali podoknico, ki jo bode izvestno razveselila in jej njeno žalost pregnala.

Ko mu je bila kraljica to dovolila, sklical je grof Luca vse prosjake, hrome, slepe, gluhe, sploh vse, kolikor jih je mogel v mestu Madridu najti. Na dan kraljičinega godú je vse te siromake na kraljevem dvoru v red postavil ter jim naročil, da morajo vsi svoje nadloge in težave glasno potožiti in pomoči prositi, kadar bode kraljica pri oknu pogledala. Ko je bilo vse tako pripravljeno, naznani grof kraljici, da so naročeni godci in pevci vže pripravljeni, naj se le svitla kraljica pri oknu pokaže, da bodo vedeli, kdaj smejo začeti.

Komaj je kraljica okno odprla, zaslišal se je iz tisoč grl prečuden zbor, ki je odmeval daleč od zidovja kraljevega gradu; vsak je namreč iz vsega grla tožil svoje nadloge in prosil kraljico milosti. Ta je prosil kruha, drugi denarja, tretji obleke, četrti zdravila itd. V tem zboru so se slišali vsi glasovi: bas, tenor, alt in sopran. Po krepkem zboru se je zaslišal kak solo, kak dvo- ali čveterospev, večinoma se je pa slišal veličasten mešani zbor s potrebno izpremembo. Vsi so svoje siromaštvo opevali, z beraškimi palicami takt dajali in takó se je brez pogreška vsa serenada vršila, niti da bi se bili prej kaj pripravljali nato.

Kraljica je nekaj časa osupela poslušala to komedijo, potem pa očitó povedala, da jej grof Luca za god ne bi bil mogel lepše serenade napraviti. To rekši, ukazala je, naj se vsem tukaj zbranim ubožcem po mogočosti pomaga. Ker je tudi kraljica sama pomagala siromakom deliti in jih tolažiti, pozabila je popolnoma na svojo žalost, ter postala zopet vesela, kakor je bila poprej.

A zdaj pomislimo mi: ako je ta dobrotljiva kraljica imela toliko veselja nad skupno prošnjo siromakov in jih je vsled njihove prošnje bogato obdarovala, koliko večje veselje ima še le neskončno usmiljeni kralj nebes in zemlje nad skupno prošnjo in molitevjo svojih otrok? Koliko raje nam bode Bog pomagal v naših nadlogah in težavah, ako z zaupnim srcem kličemo k njemu; saj nas sam k temu spodbuja, rekoč: „Pridite k meni vsi, ki ste žalostni in nadložni, in jaz vas bodem okrepčal“ (Mat. 11, 28.). In božji učitelj je svoje učence še celó opominal, ker ga niso prosili, dejal jim je: „Do zdaj niste ničesar prosili v mojem imenu; prosite in bote prejeli, da bode vaše veselje popolnoma.“ (Jan. 16, 24.). Izvestno bode neskončno dobrotljivi Bog nas uboge siromake še raje poslušal in bogateje obdaroval, nego kraljica Marjeta svoje siromake, ki so jej tako nenavadno podoknico naredili.

J. S-a.

